

Nový rok – Ježíšova obřízka a Simeon Lk 2,21-32

1. Čtení : **Ž 90,1-12**

Kázání : Lk 2, 21-32

Bratři a sestry,

tak to začalo. Rok 2014. Máme před sebou další, nový rok. Další dny, další čas. Je to čas, který nám Bůh daroval. Je jen na nás, čím ho vyplníme. Podle dovednosti můžeme z téže látky udělat krásné šaty, nebo ubohý pytel. Ze stejných potravin můžeme připravit dobré jídlo, nebo oběd, který se nedá skoro jíst. Tak přijímáme od Boha každý rok, každý další čas jako dar, který nám daroval. Ale zodpovědnost, jak a k čemu ho využijeme, spočívá na nás.

Z církevního pohledu Nový rok není nějak významný den. Počátek roku nepřikázal slavit Hospodin, ale známý římský vojevůdce (a pohan jak poleno) Gaius Julius Caesar. Caesar slavení tohoto svátku přikázal z pragmatického důvodu, aby se jeho úředníkům lépe počítaly daně. Tak vlastně proč kolem toho dělat nějaké zvláštnosti v kostele, když na první pohled je to pohanský svátek, na jehož oslavu by stačilo šampaňské a rachejtle.

První leden je ale vedle počátku roku, osmým dnem po narození našeho Spasitele Ježíše Krista. V čteném textu jsme mohli slyšet: *„Když uplynulo osm dní [rozumí se od narození] a nastal čas k obřízce, dali mu jméno Ježíš, které dostal od anděla dříve, než jej matka počala.*

Osmý den je v Ježíšově životě důležitým mezníkem. Vedle členství v lidské rodině, do které vstoupil tím, že se narodil, stal se také členem Izraelského společenství tím, že byl obřezán. Tímto se podrobil, nebo byl podroben Zákonu (Tóře), který dal Hospodin Izraeli skrze Mojžíše.

Jak píše Pavel v listu Galatským: *Když se naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu* – doslova vlastně *„narozeného pod Zákonem“*, tedy Boží Syn, který se narodil jako člověk, jako Žid. A myslím, že i dnes je důležité si tohle připomínat. Ježíš Kristus byl Žid. Narozený židovské mamince, v Izraeli, mluvil hebrejsky, od narození poslouchal židovské ukolébavky, všichni jeho kamarádi z dětství byli Židé. A nejde jenom o to, že pouze z tohoto pohledu můžeme Ježíšovi a jeho slovům a myšlenkám porozumět. I dnes je to důležité ještě z dalšího důvodu. To kvůli všem těm, kteří nemají Židy rádi. A kéž by to byli jenom nevzdělaní, do hola ostříhaní, svalnatí náckové. Mnohem častěji jsou to ti slušní spořádaní lidé, často chodící do kostela, kteří prostě nemají rádi Židy. Ano, i kvůli nim je nutné si toto připomínat. Ježíš byl žid. A jako správný žid musel poslouchat Boží zákony určené židům. A to znamená i obřízku. Ježíšovi rodiče moc hezky ukazují už při jeho narození, určitou odpovědnost člověka v tomto světě. Dvojitá odpovědnost. Odpovědnost člověka ve společnosti i před Bohem. Poslechnou ten světský zákon, i když hrozně pitomý, a jdou se nechat zapsat při sčítání lidí. A poslechnou i ten Boží zákon a nechají Ježíše obřezat. Jedno nevylučuje druhé. Ano, je potřeba poslouchat i ty lidské zákony, pokud se nevylučují s těmi Božími.

Při příležitosti obřízky byl narozený chlapec svému lidu představen svým jménem – Ježíš, Jhošua, česky to znamená Hospodin je spása. První leden, tedy vstoupil do církevního roku jako svátek jména Ježíš. Ne, že všichni Ježíšové mají svátek, ale svátek toho, že náš spasitel se jmenuje Ježíš. Mohlo by se zdát divné, proč slavit to, že někdo dostal nějaké jméno i když to byl spasitel světa a to jméno dostal přímo od Hospodina. My dnes jméno považujeme za něco, čím rodiče, nebo paní učitelka ve škole, rozlišují Petra od Franty, Verunku, od Amálky. Důvody, proč své děti pojmenováváme tak, či onak, mohou být zcela praktické.

Hlavně, aby to jméno nebylo moc dlouhé a vešlo se do kolonek v papírech, taky aby se mu ostatní za to jméno nesmáli. V Písmu je ale jméno více než pouhá nálepka, označení lidské bytosti.

Jméno s nositelem souvisí hlouběji a můžeme říct, že nějakým způsobem vystihuje podstatu, nebo význam člověka a že je to zároveň jeho životní program. Jméno Ježíš – to je program, ten, kdo jej nese, přináší spásu, záchranu Hospodinovu.

Připomínáme-li si dnes Ježíšovo jméno, připomínáme si si tím zároveň, co pro nás Ježíš znamená.

Minimálně to, že „Hospodin zachraňuje“, a že Bůh nás nestvořil proto, aby nás nechal napospas svému osudu, ale že je stále s námi, a tahá nás z toho, co jsme si sami nadrobili. Tím že došlo ke spojení nového roku se svátkem Ježíšova jména, můžeme aspoň zhruba počítat dobu, která uplynula od vtělení Ježíše. Již 2014 let víme, že nám mimo Ježíšova jména, nebylo dáno žádné jiné jméno, ve kterém bychom mohli najít své spasení, svou záchranu.

Jako společenství víry se hrdě nazýváme křesťané, tedy Kristovci, ti co náležejí Kristu a jsou označeni Jeho jménem. Zjevení Janovo, popisuje ty, kdo hledí na Boží tvář v Novém Jeruzalémě, jako ty, kdo na čele nesou jeho jméno. Je vlastně logické a i dobré, že se Nový rok, stejně tak jako každý nový počátek, začíná ve Jménu Božím, ve jménu Ježíše Krista. Co nám tento rok dá, a co nám odnese, to zatím s určitostí nemůžeme nyní říct. Někteří tento rok radostně zapíší do rodného listu svého potomka a jiní ho s bolestí v srdci vytesají na hrob někoho blízkého. Ale obojí může být s Bohem a v Bohu.

K tomu nás vede i další postava, která se objeví v Ježíšově životě po jeho narození. Je to Simeon. Starý pán, který prostě věří Pánu Bohu. A má před sebou zvláštní Boží požehnání. Neumře, dokud neuvidí Boží záchranu světa. A on tu záchranu spatří v obyčejném miminku, které nesou jeho rodiče k obřízce. To je hezké, že? Zároveň to ale pro Simeona znamená, že umře. Že už nemá od Pána Boha tu pojistku, že zatím ještě ne. Teď zjistí, že smrt už je blízko. A jak na to reaguje? Tak, jak bych chtěl i já. A jak doufám, že je to možné pro každého věřícího člověka. "Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení." V pokoji. I smrt je možno vidět jako věc pokojnou. Jako naplnění Božího záměru s námi lidmi. Nám je dáno žít a zemřít. Bůh nám to tak určil. A pokud je náš život v Bohu, pak i smrt může být věcí pokoje. Ne beze smutku, bez lítosti nad odešlým člověkem, ale i tak v pokoji. Vždyť smíme vědět, věřit, kam odcházíme.

Nakonec je to Bůh sám, kdo bude Pánem tohoto roku. Je to On sám, kdo řídí běh dějin, kdo vládne světu, jemuž neuteče ani ta nejmenší událost. To nám dává velkou jistotu. Jistotu toho, že když nyní vyhlížíme do nového roku, že Bůh sám se o nás postará. Bude to On, kdo nás ponese v našich těžkostech, bude to On, kdo se s námi bude radovat v našich radostech. Náš Bůh, který je nám nablízku a který nám je věrný. Který s námi bude i v naší smrti.

Asi by bylo pošetilé myslet si, že nový rok bude rokem jenom šťastným, kdy nepocítíme bolest, strach, či křivdu. Co přijde, to nevíme. Ví to jen Bůh sám. Moc bych nám přál, abychom na Boha spoléhali, věřili v jeho věrnost a jeho blízkost. Aby nás nic a nikdo neoddělilo od jeho věrné a nepodmíněné lásky. Přál bych nám, abychom zůstali věrní Písmu.

Apoštol Pavel v listu Římanům píše: „*At žijeme nebo umíráme, patříme Pánu*“ a to je naděje, která se nemění. Patříme Pánu stejně jako budoucí rok 2014, který je nejen připomínkou Božího vstupu do lidských dějin v roce „nula“, ale je i dalším krokem na cestě k víře, naději a lásce. Patříme Bohu a nic a nikdo nás nemůže od něj odtrhnout. Známe svého spasitele, který je silnější než smrt, který je silnější než samo peklo. On nás ochrání, on s námi po celý rok bude přítomen, i když to tak nemusíme někdy cítit. On nám toto všechno slíbil.